

הפורחת בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוזו
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום שלישי כ"ז תמוז תשע"ח | דף היומי בבלי: זבחים פח.
דף היומי בהלכה: מסעיף ב' עד סעיף ד'.
מוסר: לקוטי אמרים מתחילת פרק י"א עד "ואם כן".
קנין חכמה הלימוד השבועי: פרק י' 'והנה ודאי כי מלאכה' עד פרק יא 'והנה דברתי עד הנה'.

הדף היומי בהלכה

באילו תנאים מותר להשחיל חגורה בבגד בשבת?

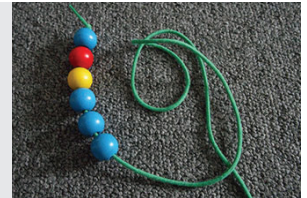

להיות קבועה בבגד זה, אלא מעבידים אותה מבגד לבגד - אינה ספלה לבגד ואינה נחשבת כמשלימה את צורתו.
ואכן, חגורה המיוחדת לבגד מסוים, כגון שעשויה מבד זהה לבד שממנו עשוי הבגד, וכמצוי בבגדי הנשים - אסור להשחילה בפעם הראשונה בשבת, כיון שהיא משלימה את צורתו של הבגד; ואם הושחלה פעם אחת בערב שבת, מותר לשוב ולהשחילה בשבת, בהתאם לאמור לעיל בנוגע להשחלת שרוך.
[שו"ע שיז, ב, ומשנ"ב טז, יח ויז; ביאורים ומוספים דרשו, 20-24]

אסור להשחיל בשבת שרוך שלא היה מושחל בנעל לפני השבת, משום שמשלים בכך את צורת הנעל, והרי זה כמתקן כלי, האסור משום מלאכת 'מכה בפטיש'. ואף אם היה שרוך זה מושחל בנעל אחרת, אסור להעבירו לנעל זו. ושרוך שהיה מושחל בנעל ונשמט ממנה - אם השחלת השרוך בנעל זו נעשית בנקל, מותר להשחילו בה; אך אם השחלתו כרוכה בטרחה, אסור להשחילו. וכל האמור הוא דווקא בשרוך, שטפל לבגד ונותר בו תמיד, ולכן נחשב כמשלים את צורתו של הכלי; אבל חגורה המושחלת בלולאות המכנסים, ואינה מיועדת

הדף היומי בהלכה

האם מותר להשחיל חרוזי משחק על חוט בשבת?

ולכן, לדוגמה, מותר להשחיל חרוזי משחק על גבי חוט, למרות שרגילים לקשור בראשו קשר כדי שהחרוזים ישארו על החוט למשך זמן מה; אך כמובן, וכפי שלמדנו, אסור לקשור קשר זה בראש החוט, אף כאשר רגילים להתירו בתוך עשרים וארבע שעות, משום שקשר בראש חוט עלול להחשב כ'מעשה אומן', אשר לדעת ראשונים רבים אסור לקושרו אף על מנת להתירו בתוך זמן קצר.
[שו"ע שיז, ב, משנ"ב יט-כ, וביה"ל ד"ה ודוקא; ביאורים ומוספים דרשו, 22]

שרוך המושחל בתוך כובע של מעיל, וכיוצא בזה, אשר רגילים לקשור קשר בראשו כדי שלא יצא ממקומו, ויצא ממקומו - אסור חכמים להשחילו מחדש, מחשש שיקשור את הקשר בראשו כרגילותו בחול.
ולא אסור זאת אלא בכגון שרוך זה, שהקשר שבראשו הוא קשר 'של קיימא', אשר איסורו מדאורייתא (ראה תקצירים קודמים). אולם, חוט שרגילים לקשור בראשו קשר רק למשך זמן מסוים, ולאחר מכן מתירים את הקשר, לא אסור חכמים להשחילו.

הדף היומי בהלכה

נוצר קשר על גבי קשר בשרוכי הנעליים - האם מותר להתירם בשבת?

גבי קשר; ומותר להתיר קשר זה, ואם דרכו להתיר את שרוכי הנעליים בתוך עשרים וארבע שעות מקשירתם, ולא ניתן להסיר את הנעליים, והדבר גורם לצער - מותר להתיר את הקשר אף כשנעשה בידי אדם ולא מאליו.
וקשר על גבי קשר שנעשה מאליו במקום שהרגילות היא לקשור קשר 'של קיימא', וכגון בחוטי הציצית שקושרים אותם פעם אחת ומותירים אותם קשורים לעולם - יש שמסתפק אם מותר להתירו, ויש שאסור.
[משנ"ב שיז, כג; ביאורים ומוספים דרשו, 31]

כפי שלמדנו, אסור לקשור בשבת קשר על גבי קשר. אולם, הקושר קשר שמותר לקושרו ולהתירו בשבת, והקשר הסתבך מאליו ונעשה בו קשר על גבי קשר - מותר להתירו. ואף אם לאחר שנקשר הקשר מאליו היה בדעתו להותירו קשור למשך זמן ממושך - אין זה אוסר את התרת הקשר; אולם, אם היה בדעתו להותירו כך לעולם, יתכן שאסור להתירו.
ונדון זה מצוי בקשירת שרוכי הנעליים, שלאחר שקושרים אותם בעניבה על גבי קשר (באופן המותר, ראה תקציר למחר), מסתבך הקשר ונעשה בו קשר על

"כאשר הבחין פעם רבי גרשון שטמר זצ"ל שאנו הילדים עומדים בקבוצה ומשוחחים מתוך שחוק רחב, ניגש אלינו וגער בנו בתוכחה מגולה..."

'היהודים של פעם' שלא הסיחו דעתם מן החורבן

זה כאשר הבחין פעם הרה"ג ר' גרשון שטמר זצ"ל יו"ר העדה החרדית בירושלם ת"ו, שאנו הילדים עומדים בקבוצה ומשוחחים מתוך שחוק רחב. הוא ניגש אלינו וגער בנו בתוכחה מגולה לאמור, כי מיום שחרב בית מקדשנו אסור לאדם למלא פיו שחוק בעולם הזה! כל כך חדור היה רבי גרשון בדבר, עד כי היה אצלו כדבר פשוט שיש להוכיח על כך אפילו לילדים רכים לפני הבר מצוה. ואכן דבריו היוצאים מן הלב הטהור שנאמרו במלוא הכנות, השאירו עלי רושם בל ימחה, באופן הגורם אצלי סלידה רבה עד עצם היום הזה בכל עת שאני מבחין באדם הממלא פיו שחוק [ויצוין שאין הכוונה כאן להעלאת בת שחוק בעלמא על הפנים, אלא הכוונה למילוי הפה בשחוק רחב]."

(טיב הנחמה)

סיפר הגה"צ רבי גמליאל רבינוביץ שליט"א: "הייתי פעם עד לראות בגודל תמימותו של יהודי ירא שמים אחד, כשפעם לאחר תפילת שחרית רגילה בביהכ"ס שבבתי אונגרין שוחחו ביניהם שנים מן המתפללים, ואחד מהם התלוצץ קצת במהלך שיחתו. אותו יהודי תמים שנכח שם והבחין בכך, לא יכול היה לעצור ברוחו. וכי להתלוצצות מה זו עושה?! ניגש אפוא לאותו מתלוצץ וטען בפניו במלוא הרצינות והפשטות לאמור: 'וכי איך יכול הנך למלא פוך בשחוק?! והלא אמרו חכמים שכל דור שלא נבנה בית המקדש בימיו כאילו נחרב בימיו. אילו היית רואה עתה בעיניך את שריפת בית המקדש - היית יכול לשחוק? אתמהו!'

"ובאותו עניין, עדיין חקוקה במורשי לבבי עובדה מאלפת מימי ילדותי. היה

ואז הוסיף מרן הגרי"ש אלישיב זצ"ל ואמר לנכדו דבר מבהיל: "מימי לא הייתי ער לילה שלם, מימי לא דילגתי על ארוחה..."

אפשר לחיות בצורה נורמלית כפי הכוחות - ועם זאת להיות מתמיד עצום

מימי לא דילגתי על ארוחה."

כמובן, הוא לא האריך מדי בארוחות. מי שראה אותו, ראה שהוא לא אוכל הרבה מדי, והגוף שלו העיד כמה הוא אוכל. אבל מה שהוא החליט שצריך לאכול כדי לחזק אותו, על זה הוא לא דילג. מה, להתחיל לשחק עם הכוחות? ואז ליפול והלימוד יהיה פחות איכותי? הוא ישן כמה שמצא שנחוץ לו כדי להיות ערני ומרוכז בלימוד. כל ימיו היה משכים קום ומתחיל ללמוד בשלוש בלילה, היה נח מעט ביום. אבל הכול בצורה נורמלית. אמרנו כבר שאנחנו מדברים פה לתועלת. אלה דברים שמחייבים כל אחד מאתנו. אפשר לחיות בצורה של אדם נורמלי, עם אכילה ועם שינה אבל בהתמדה עצומה. ניצול הזמן באופן מלא. יום שישי מלא, שבת מלאה, ליל שבת. הייתה לו התמדה, אבל הכול היה כפי כוחותיו.

(שואלין ודורשין, פנינים משיחותיו ותשובותיו של הגאון רבי בן ציון הכהן קוק

שליט"א)

פְּלֵ יָדוֹ וְכָל שְׁבַעֲת אֶפֶר לְעֵנֵת נֶפֶשׁ (במדבר ל יד)

רבנו הגרי"ש אלישיב זצ"ל היה 'גדול' שמחייב מאוד כל אחד ואחד. ישנם סיפורים על גדולים שהם סיפורי התמדה מופלאים. מספרים על גדול שלמד 36 שעות ברציפות בלי לאכול, בלי לשתות, בלי לישון, בלי להפסיק. התמדה עצומה. כל מיני סיפורים נפלאים יש לנו על גדולי ישראל. אבל כשאדם שומע את הסיפורים הללו, אז מה הוא חושב לעצמו? לי אין כוחות כאלה. אני אחרי סדר של 4 שעות צריך לטעום משהו, לנוח, קשה לי. אני לא יכול אפילו 10 שעות ברציפות, אז מה זה 36 שעות ברציפות? זה לא בשבילי. אבל רבנו זצ"ל הוא גדול שמחייב כל אחד.

רבנו זצ"ל העיד על עצמו דבר נורא. סיפר לי נין שלו שהיה אצלו בבית ושימש אותו: בבוקר רבנו זצ"ל הבחין שהוא עייף. הניח גילה לו שעשה 'משמר' ולמד כל הלילה. אמר לו רבנו זצ"ל: "בשביל מה? מה יוצא מזה? בלילה אתה לא לומד טוב כי אתה עייף, וביום אתה בוודאי עייף. תחשוב איפה אתה יוצא עם תועלת". ואז הוא הוסיף ואמר לו דבר מבהיל: "מימי לא הייתי ער לילה שלם.

האם נכון הדבר, שמי שלא רחץ בים לפחות פעם אחת לפני י"ז בתמוז - אסור לו להתחיל בימי בין המיצרים?

דברים האסורים משום סכנה בימי בין המיצרים | הרה"ג רבי יצחק יעקב פוקס שליט"א

ו. אין איסור לרחוץ בים או בבריכה עכ"פ עד ר"ח אב (לבני אשכנז) או עד "שבוע שחל בו" (לבני ספרד), ולבריאות - מותר (הגר"ח קנייבסקי שליט"א בתורת המועדים ס"ג, ב, ושכן נהג החזו"א לרחוץ בים עד ר"ח אב). ובאשר למנהג שנתפשט, שמי שלא רחץ בים לפחות פעם אחת קודם י"ז בתמוז לא יתחיל בימי בין המיצרים, לדעת מרן הגר"מ שטרנבוך שליט"א - אין לזה כל מקור בהלכה, וכן הוא בהליכות שלמה' (ו, עמ' 143), ודעת הגר"ח ק שליט"א בספר 'קרא עלי מועד' ש"מנהג זה בטעות יסודו". ושמעתי ממרן הגרש"ז אויערבך זצ"ל, שכך נהגו בירושלים, בזמנים שנסיעה לים הייתה אירוע מסעיר ומרגש, וחששו לדברי יסוד ושורש העבודה שראוי להימנע מלהתענג בימים אלו. וודאי שמותר לשחות בים או בבריכה לצורך בריאות. מכל מקום, אין להיכנס לים סוער ולהיזהר אף בכריכה מקפיצות ראש וכדומה בפרט בין השעות 16:16 - 10:21.

כמבואר בשולחן ערוך (תקנ"א) ובאיכה רבה, במשך שלשה שבועות אלו שולט בשעות הצהריים "קטב מריד" ("מקטב יסוד צהרים" [תהילים צ"א], 'צהרים' - אותיות 'מיצרים'), בין השעות הרביעית והתשיעית של היום (16:16 - 10:21). על כן יש להיזהר בדברים הבאים:
א. אין לבעוט על הבנים והתלמידים ובוודאי שלא להכותם בשעות אלו.
ב. לא ללכת יחידי במקומות שוממים מחוץ לעיר אלא לצורך מצוה (ערוה"ש שם וחזו"א דינים והנהגות כ, ה).
ג. אין ללכת בין חמה לצל (היינו על קו בו מסתיים צל ומתחיל אור השמש, לאורכו).
ד. להימנע מפעולות כירורגיות, כולל עקירת שן, ניתוחים, בדיקות חודרניות וחיסונים לתינוקות וכדומה בשעות אלו. פרט לצורך דחוף או בדיקת סוכר וכדומה.
ה. אף שטילים מותרים עד ר"ח מנחם אב, יש להימנע ממסלולים למיטיבי לכת או פעולות שיש בהן סיכון ('סנפלינג', 'אומגה' וכדומה).

קנין חכמה - מסילת ישרים

לפתע באמצע השיחה הוציא המשגיח הגה"צ רבי יחזקאל לזוינשטיין זצ"ל מכיסו צרור גדול של שטרות כסף, ואמר לרבי בן ציון פלמן: "אתה רוצה את זה? קח!"

"אתה עוד תראה כמה שהנסיין בזה גדול מאוד..."

המשגיח שרצה לנסותו אם יש לו הנאה וטעם בכסף, הבין מתשובתו שאין לו שום תאוה לזה, ואמר: "אתה חושב שאין לך תאוה לכסף, אבל דע לך, היום אתה בחור ויש לך את כל מה שאתה צריך בישיבה. יש לך אוכל, ואם אתה צריך חליפה או כובע אבא שלך קונה לך, לכן, כיון שאתה לא צריך כסף אין לך ניסיון בזה. אבל אחרי החתונה כשיהיו לך ילדים ותצטרך לתת להם אוכל לאכול, אז תראה כמה שהנסיין בזה גדול מאוד".

(שלמים מציון)

"...כי רבים יתחסדו בענפים רבים מענפי החסידות, ובענין שנאת הבצע לא יכלו להגיע אל מחוז השלימות" (מסילת ישרים פרק יא).
בתקופת בחרותו של הגאון רבי בן ציון פלמן זצ"ל, בעת שלמד בישיבת פוניבז', נכנס פעם לחדרו של המשגיח הגה"צ רבי יחזקאל לזוינשטיין זצ"ל לשוחח עמו בענין מסויים. לפתע באמצע השיחה מוציא המשגיח מכיסו צרור גדול של הרבה שטרות של כסף ואומר: "אתה רוצה את זה? קח!"
הגר"ב צ' נדהם ולא הבין מה רצונו וכוונתו של המשגיח בזה, ומיד ענה תוך כדי דיבור בפשטות ובהחלטיות: "אני לא צריך את זה".

פניני הפרשה

השיב הגרמ"י ליפקוביץ זצ"ל לשואל: "הבחור הזה חושב שהישיבה היא אוניברסיטה, והוא מחשיב עצמו סטודנט באוניברסיטה. אם אתה מעוניין לקחת סטודנט - אתה יכול לקחת אותו..."

ש'העיקר' לא יהיה חסר מן 'הספר'

שעות מאוחרות וקשה לו לקום (אבל הוא מקפיד על זמן ק"ש), או שהסיבה שאינו מתפלל בישיבה היא אחרת ולא מחמת לימודו; (ב) תברר היכן הוא כן מתפלל. וחזר אלי אחר כמה ימים לומר, שהסיבה שאינו מתפלל בישיבה אינה מחמת שקשה לו לקום, כי אינו מתאחר כ"כ בשעת השינה, והוא אמנם קם מוקדם, אבל קשה לו להתפלל בישיבה כי לדעתו סוחבים את התפילה ומאריכים בה אריכות יתר. ועל השאלה השניה שביקשתי לברר אמר לי, שהוא מתפלל במנין הכי מהיר שיש באיזור.
"אמרת לי: הבחור הזה חושב שהישיבה היא אוניברסיטה, והוא מחשיב עצמו סטודנט באוניברסיטה. אם כבודו מעוניין לקחת סטודנט - הוא יכול לקחת אותו". (דובב שפתים)

אֱלֹהֵי הַמִּצְוֹת וְהַמִּשְׁפָּטִים - אֲשֶׁר צִוָּה ה' (במדבר לו יג)

סיפר הגה"צ רבי ראובן קרלנשטיין, שפעם סיפר לו רבנו הגרמ"י ליפקוביץ זצ"ל את העובדה דלהלן, והיה נשמע שהוא רוצה שיפרסם את הדברים, וכך סיפר: "הגיע אלי אחד ואמר לי שמציעים עבור הבת שלו בחור פלוני, ושאל האם לגשת לשידוך, כשהוא אומר שלפי הבריור הוא בחור בעל כשרון גדול ומחדש נפלא, אבל גם אומרים עליו שבי"ש הוא לא מיוחד. אמרתי לו שאיני יודע מה הכוונה בזה, ולכן שאלתי אותו האם בחור זה קובע תפילתו בישיבה, וענה לי שבחור זה אינו מתפלל בישיבה.
"אם כך - אמרתי לו - תברר לי שני דברים ותחזור לומר מה עלה בבריור: (א) האם הסיבה שאינו מתפלל בישיבה בשחרית היא מחמת שישבו ולומד עד

האם יתכן לשון הרע שמותר להאמין לו ולקבלו, ולמרות זאת אסור לשמוע אותו?

הצטרפו אלינו ללימוד היומי בספר 'חפץ חיים'

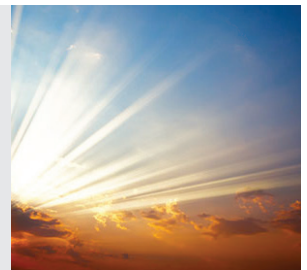
קעה) שכיון שבעלי הדין רואים אותם באולם, ואף שיודעים שאינם דיינים אינם מבקשים שיוציאו אותם - בוודאי מוחלים להם ומותר הדבר, ובפרט שיש בזה צורך כדי ללמד את הדורות הבאים את מלאכת העמדת הדין לאמיתה של תורה. וכן לענין 'ספרא דדייני' שממנים הדיינים כדי שיכתוב את טענות הצדדים וכו', דעת הגר"נ קרליץ (חוט שני שמירת הלשון פ"ה ס"ק א עמ' סג) שאין איסור בזה אף ששומע לשון הרע ללא תועלת מצדו, כיון שהדיינים לא יכולים לזכור את כל הפרטים ואין עצה אחרת.

ולענין העדים עצמם, יש שכתבו (רגשי חיים לשון הרע כלל ד אות כ) שעליהם לכיין בעדותם לתועלת, וככל לשון הרע לתועלת שהותר רק אם האומר מכוין לתועלת.

מדברי 'חפץ חיים' בסעיף ג' (כלל ז' מהלכות לשון הרע) עולה, כי אדם ששומע עדים כשרים המעידים בבית דין בגנותו של פלוני - מותר לו להאמין לדברים. בביאורים ומוספים מביאים, שיש שכתבו (שיעורי עיון) כי עם זאת, לענין איסור שמיעת לשון הרע - איסור זה קיים גם על עדות עדים בבי"ד, וכל ההיתר שנתבאר כאן הוא רק לגבי מי שכבר שמע, שמותר לו להאמין לדבריהם. ולפי זה, אדם שאינו חייב להיות נוכח בשעת מסירת העדות, אסור לו לשומעה. וכל שכן שאסור לשמוע את העדות קודם החקירות והדרישות, כיון שיש לחוש שמא תתבטל עדותם, ונמצא ששמע לשון הרע בעלמא ולא 'עדות'. ומה שמצוי שנכנסים לבית הדין בעת דיון בין שני צדדים, אלו הרוצים להתלמד באופן העמדת דין תורה, ושומעים תוך כדי הדיון את סיפורי שני הצדדים שיש בהם גם דברי גנות וכדו', כתב הגר"י זילברשטיין (חשוקי חמד סנהדרין עמוד

המוסר היומי

נתקיימו כמעט כל הסימנים שנאמרו במסכתות סנהדרין וסוטה על העת שלפני ביאת משיח צדקנו

מתוך לימוד המוסר היומי בספרי החפץ חיים:

אכן, עדיין קשה לי על כלל ישראל - למה לא נראית שום הכנה אצלנו? הלא אנו רואים שנתקיימו הסימנים, ואם כן היה לו לכל אחד ואחד לירא לעצמו, ולהיות אצלו על כל פנים ספק, שמא יבוא משיח בזמננו, ואילו פנים יהיו לו אם לא יהיה מוכן ומזומן מקודם ליום בואו?!"

[ליקוטי אמרים פרק יא]

"המעייין במסכתות סנהדרין וסוטה, יראה שנתקיימו כמעט כל הסימנים שנאמרו שם על העת שלפני ביאת משיח צדקינו, ולפלא גדול לנו שעדיין רגלי משיחנו לא נראים. אכן באמת נראה, שזמננו זה הוא זמן חבלי לידה, וכמו שכתב הגר"א ז"ל, שכל עת הגלות היא בבחינת זמן הריון, ולבסוף הוא זמן חבלי לידה, ולבסוף הזמן בוודאי יבוא.

"הוי, ר' יצחק, אנא! אודה לכם אם תשובו לרגע לביתי... חוששני מאוד שאם ישאל ממך חבר את הכרך החמישי של ספרי 'אבן האזל', הוא לא יידע כמה אני מעריך ומכבד אותך"

ההקדשה המיוחדת שכתב הגאון רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל לרבה של ירושלים הגר"י קוליץ זצ"ל • מוסר השכל מיוחד לימי 'בין המצרים' בהם עלינו לתקן את עוון של שנאת חנם

"הריני נותן מתנת ד"ג (דרשה גישאנק - דורון דרשה) לחביבי החתן הנעלה והמצוין הרב הגאון ר' יצחק קולידצקי (כך היה שם משפחתו של הרב קוליץ במקור). ליום חתונתו, והנני מברכו שיהיה ביתכם בית ישראל לגאון ולתפארת". לאחמ"כ חתם הגרא"ז זצ"ל את שמו.

"אאמו"ר יצא מהבית ובידו ב' כרכי הספר "אבן האזל" שהעניק לו הגרא"ז מלצר זצ"ל לכבוד נישואיו, והנה מה מאוד הופתע כאשר יצא מהבית וכבר היה למטה במדרגות יצא אחריו הגרא"ז וקרא לו בקול: 'הוי, ר' יצחק אנא אודה לכם אם תשובו לרגע לביתי, כמובן שמיד פנה אאמו"ר וחזר אחורה ועלה שוב לבית הגרא"ז זצ"ל לבקשתו האישית, ואז אמר לו הגרא"ז: "ראה, חתן יקר, כתבתי לך הקדשה בכרך הרביעי של ספרי 'אבן האזל', אבל חוששני מאוד שאם ישאל ממך חבר את הכרך החמישי שהוא על ענייני קדשים שהענקתי לכם, כדי לעיין בו, לא יידע כמה אני מעריך ומכבד אותך משום שלא כתבתי לך שום הקדשה באותו כרך", ואז לקח הגרא"ז את הכרך השני וכתב לו בכהאי לישנא: "מתנת ד"ג (דרשה גישאנק - דורון דרשה) כפי הרשום בח"ד".

"מסיפור זה נוכל ללמוד על עוצם מידותיו הנפלאות של ר' איסר זלמן עד כמה חשב וחישב לפרטי פרטים שההקדשה שכתב לחתן צעיר, תהיה לתועלת בכל המובנים ושמחמת כן יעריכו אותו ויכבדוהו ביותר לאחר נישואיו בכל מקום ומקום במשפחה ובקרב חבריו וכו' כאשר למרות גילו המופלג וטרדותיו המרובות ישב וכתב בשנית בקיצור הקדשה נוספת לחתן הצעיר".

(באדיבותו של האי ספרא רבא הרב יעקב היילר, שפרסם את הסיפור ב'המבשר - תורני', תמוז תשע"ג)

סיפר לי הגאון רבי יוסף קוליץ שליט"א בן הגאון הגדול רבי יצחק קוליץ זצ"ל, רבה של ירושלים: "אאמו"ר הגר"י קוליץ זצ"ל זכה בבחירתו לקירבה נדירה אצל זקן ראשי הישיבות ושר התורה מרן הגאון רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל ראש ישיבת 'עץ חיים'.

"בגיל צעיר עודדוהו מרן הגרמ"י ליפקוביץ והגר"י אפשטיין זצ"ל אב"ד ת"א שהיו מקורבים ביותר למרן הגרא"ז מלצר זצ"ל (כאשר למדו בישיבת חברון בירושלים) להיכנס להגרא"ז מלצר ולשוחח עמו בלימוד.

"פעם ראשונה נכנס אאמו"ר זצ"ל להגרא"ז בהיותו כבן 15 לשוחח עמו בלימוד בארוכה, הגרא"ז שיבח מאוד את הדברים וביארם והוסיף להם נופך שאאמו"ר לא התכוון לו כלל, ונתן לו הגרא"ז את ההרגשה כאילו הוא עצמו אמר את הדברים, וסיפר אאמו"ר כי כשיצא הרגיש כנישא על כנפי נשרים מההרגשה הטובה שהעניק לו הגרא"ז זצ"ל".

מספר הבן, כי מאותה שיחה זכה אביו לקירבה נדירה אצל הגרא"ז ואף היתה לו קביעות לשוחח עמו בלימוד. לימים סיפר, כי פעם בא להתייעץ עם הגרא"ז ותוך כדי הדברים שאלו הגרא"ז האם יש לו סמיכה לרבנות, וכשענה לו שאין לו, אמר לו אני אתן לך סמיכה, עוד תצטרך את זה, וכתב לו במקום סמיכה עם תארים מופלגים לרוב מידותיו המופלאות.

"אספר בזה סיפור נפלא ביותר שהיה לאאמו"ר עם מרן הגרא"ז מלצר זצ"ל: טרם נישואיו נכנס אאמו"ר לקבל את ברכתו של הגרא"ז זצ"ל, בתום ביקורו העניק הגרא"ז במתנה לאאמו"ר זצ"ל את ספרי 'אבן האזל' חלק ד' וחלק ה' ואף כתב לו הקדשה בכתב ידו על כרך ד' לרוב חביבותו אצלו, בזה הלשון: "היום יום ב' כ"ו תשרי ה'תש"ז פעה"ק ירושלים ת"ו.